

viser et klart flertal i de to landes befolkninger for modstanden mod den måde, krigen blev startet på i Irak, og modstanden mod den måde, Irak er blevet håndteret på. Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg personligt opfatter den måde, krigen blev startet på, for at være en fantastisk fejl, og jeg tror også, at den måde, det skete på, varigt vil virke skadeligt i det internationale samfund.

Jeg tror også, at den måde, det er håndteret på i Irak, har øget risikoen for terrorisme, har givet terrorister et arbejdsfelt, som de ellers ikke ville have haft. Vi ser flere angreb på civile, på sikkerhedsstyrker, på politifolk, på amerikanske styrker især, end vi har set før, og vi ser en tiltagende voldsomhed i angrebene og en tiltagende sophistication i anvendelse af våben.

Men nu drejer det sig om valg her i slutningen af januar. Valgene i Irak den 30. januar er jo en overordentlig vanskelig proces. På den ene side er det nødvendigt at holde valgene, det er nødvendigt af hensyn til det shiamuslimske flertal og den kurdiske befolkning, som har fået valgene stillet i udsigt, og som ser frem til disse valg, fordi det jo så vil give disse grupper mulighed for at gøre sig gældende i landets styre.

Hvis man ikke holdt disse valg, ville det være en stor skuffelse for disse 80 pct. af den irakiske befolkning, som ønsker valg. På den anden side er det oplagt, at der er dele af Irak, hvor valgene ikke vil kunne gennemføres, i hvert fald ikke på nogen måde, der svarer til en blot nogenlunde almindelig opfattelse af ordentlige valg.

Den amerikanske øverstkommanderende har meddelt, at i 4 ud af 18 provinser vil det være svært eller måske umuligt at holde valgene. Der er i hvert fald en voldsom risiko for at holde valgene i store dele af Irak, og risikoen er jo ikke kun, at valgene så ikke har tilstrækkelig deltagelse, men også at den regering, det parlament, der kommer ud af valgene, vil savne den legitimitet, som vi ønsker os.

Valgene er et skarpt hjørne. Efter valget skal der dannes en ny regering. Vi må gå ud fra, at den regering, der vil fremstå efter valgene, vil have et stærkt shiamuslimsk islæt. Spidskandidaten på den shiamuslimske liste, hr. al-Hakim, er en mand med gode relationer til præstestyret i Iran, og med indsættelse af en ny regering domineret af helt andre politiske kræfter end dem, der dominerer den nuværende regering, går udviklingen i Irak ind i en ny fase.

Meget af det, der vil ske i Irak i fremtiden, vil afhænge af, hvordan en sådan ny regering vil

håndtere relationerne til mindretal i landet og håndtere forholdene til de styrker, især amerikanske, som befinder sig i Irak.

Der kan man håbe det bedste og frygte det værste. Jeg ser i dag, at den nye polske øverstkommanderende for de polske styrker dernede meget pessimistisk anslår, at valgene jo ikke er afslutningen på ufredelige tilstande i Irak, men at vi kan forvente nok ganske mange anslag også efter valgenes afholdelse.

Men forebyggelse af terror er jo mange ting, og det er bl.a. og måske først og fremmest støtte til fredsprocessen i Mellemøsten. Jeg ser sådan på det, at hvis ikke man får sat ny gang i fredsprocessen i Mellemøsten, vil enhver forestilling om på længere sigt at bekæmpe international terrorisme være helt illusorisk. Hvis ikke der sker fremskridt her, vil der heller ikke ske fremskridt i bekæmpelsen af international terror. Derfor er det nu helt nødvendigt, at man gør sig de yderste anstrengelser for at udnytte de nye muligheder, der er for at få en ny start på fredsprocessen i Mellemøsten. Det anser jeg for at være hovedopgaven i bekæmpelsen af international terrorisme, som det tegner sig nu.

Kl. 11.45

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg har to spørgsmål til hr. Helveg Petersen. Det første er et, jeg også stillede til hr. Jeppe Kofod, om, hvorvidt den fællesudtalelse, som vi nu ser fra bl.a. De Radikale og regeringen, indebærer, at uenighederne med regeringen fra Det Radikale Venstres side er af rent historisk karakter.

Det andet, jeg godt vil spørge hr. Helveg Petersen om, er, om hr. Helveg Petersen ligesom jeg beklager, at besættelsesmagten ikke lyttede til Kofi Annan, da han advarede mod angrebet mod Falluja, for han sagde, at hvis man gennemførte det angreb, ville det umuliggøre et valg, der kunne få legitimitet, fordi store grupper ville boykotte det. Det var det, Kofi Annan skrev i et brev til besættelsesmagten. Det var en direkte opfordring også til den danske regering.

Vi diskuterede det dengang, og det var klart, at det ønskede man ikke at lytte til. Jeg vil gerne høre Det Radikale Venstres holdning til det spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

En uenighed om det historiske er jo noget meget fundamentalt her. Jeg har den opfattelse, at be-